

PHẦN TÁM

Hai người ra đến Vũng Tàu lúc gần chín giờ đêm, thuê phòng, tắm rửa và đi ăn. Gương mặt Thúy Hòa lúc xa vắng dăm chiêu, lúc ồn ào vui vẻ. Lập Quân nhún vai không quan tâm, anh không mang một cảm giác lưu luyến nào ở phút chia tay, mà còn nhuốm lên ý nghĩ độc ác. Hiếu cướp người anh yêu, đứa em gái của anh ta phải gánh chịu, cũng là do cô ta dấn thân vào. Cô ta thích ăn ngon mặc đẹp và sống dễ dãi phóng túng. Lập Quân từng ăn chơi, nhưng cái đầu óc thủ cựu của gã ăn chơi vẫn đòi hỏi sự tuyệt đối, tính e thẹn rụt rè của con gái...

Thúy Hòa mở tung cửa sổ phòng ngay khi vào phòng. Căn phòng cô và Lập Quân thuê cửa sổ nhìn ra biển. Gió biển thổi mạnh mát lạnh, mùi của biển xộc vào mũi Thúy Hòa. Cô nhìn ra xa, bầu trời đen thẫm, ngọn hải đăng xa xa tỏa màu sáng.

Lập Quân cởi áo ngoài máng lên móc:

- Em tắm trước đi Hòa.

- Em tắm rồi. Để em ngắm biển về đêm một lúc đã. Anh Quân! Anh nói biển hiền hay ác độc? Chứ em thấy thường người ta ví tình yêu như biển cả mênh mông.

Lập Quân rùn vai:

- Anh không muốn nghĩ đến điều vợ vẫn đó.

Lập Quân đi lại bên Thúy Hòa, anh kéo cô vào mình và bắt đầu hôn cô, rồi kéo chiếc áo của Thúy Hòa ra khỏi người cô. Anh cố tưởng tượng ra là mình đang ôm và hôn Cát Tường. Nụ hôn dài dăm mê ham muốn, nhưng Thúy Hòa lại rơi lệ, vì cô hiểu đây là lần cuối, cái cảm giác lần cuối khiến cô đau khổ và cuồng nhiệt đáp lại sự ham muốn của Lập Quân. Chưa bao giờ Lập Quân cho cô một xúc cảm tận cùng đến như thế...

- Anh Quân!

Sau phút thỏa mãn, Lập Quân nằm sải tay nhắm mắt lại lười biếng, ngôn từ yêu dù là giả dối cũng không có. Thúy Hòa ngồi dậy, cô lặng lẽ ngắm từng đường nét quyến rũ của người đàn ông mình yêu. Chỉ có duy nhất đêm nay mà thôi, anh sẽ bỏ cô đi xa mịt mù, mà dù có ở lại anh cũng sẽ cho cô những phút hiếm hoi chợt nhớ, như là một sự ban phát.

- Bao giờ anh về Pháp vậy?

- Tuần sau.

- Em muốn biết sao anh không ở lại, công việc của anh ở đây mà?

Lập Quân mở mắt ra, anh ngồi dậy đốt điếu thuốc hút.

- Tốt nhất em không nên thắc mắc. Chỉ biết đêm nay, chúng mình đã cho nhau kỷ niệm đẹp, thế thôi.

- Có phải anh vì Cát Tường không? Nó đã trở lại với anh Hiếu của em.

Thúy Hòa nói với hy vọng là Lập Quân sẽ thất vọng, anh sẽ chọn cô và ở lại, dù là cưới cô để trả thù Cát Tường.

Lập Quân cười nhạt:

- Em chắc chắn như vậy chứ?

- Sao không! Con nhỏ Ngọc Bích nói anh Hiếu sẽ đi Thái Lan nữa, thế là cô ta quàng quàng chạy đi tìm anh Hai em. Họ tái hợp với nhau thì cũng được đi, vì từ nhỏ họ đã luôn bên nhau mà.

Đôi mày của Lập Quân cau lại, ghen hờn dữ dội. Lời nói của Thúy Hòa khiến anh đau. Nếu như không có cái gã khốn kiếp ấy, Cát Tường đã là của anh. Anh ta thật là biết đi trước để cho Lập Quân, kẻ tưởng đã thắng, cuối cùng là thất bại.

Lập Quân tức giận:

- Anh cũng chẳng cần! Anh sẽ đi về Pháp để cho cô ta tự xoay trở với hãng phim. Rồi nó sẽ phá sản, thử xem cô ta có còn vui vẻ yêu anh trai của em nữa không. Anh sẽ làm cho cô ta không bao giờ cất đầu lên được.

- Như vậy anh đi về Pháp là vì thất vọng Cát Tường?

- Anh còn muốn cô ta phải khốn khổ nữa kia. May là bao nhiêu năm qua, tiền bạc mẹ anh nắm hết, anh sẽ cùng mẹ anh về Pháp. Rồi Cát Tường sẽ gọi anh về và ngoan ngoãn quỳ xuống chân anh.

Thúy Hòa nhìn sững Lập Quân. Trong đầu anh ta không hề có cô, mà là lòng căm thù Cát Tường. Bất gặp cái nhìn của Thúy Hòa, Quân cười nửa đùa nửa thật:

- Anh Hai của em cướp người yêu của anh thì anh cướp em gái của anh Hai em vậy. Nói thật, anh rất thích khi được dần thân cùng em, nhưng anh sẽ chẳng bao giờ cưới “cừu nhân” của mình cả. Vì như thế anh phải gọi hấn là anh vợ sao. Nếu giết được hấn mà không phải bị tù tội, anh cũng đã làm rồi.

Một cảm giác đau đến tê dại chiếm lĩnh Thúy Hòa. Cô tỉnh mộng rồi. Lập Quân không yêu cô, anh ta đến với cô và sẽ bỏ cô, một hành động trả thù anh Hiếu của cô. Đồ ác độc! Tiếc rằng cô lại quá yêu anh ta, quá si mê anh ta. Bao nhiêu năm qua cô khờ dại cứ yêu và tình nguyện để người ta lợi dụng mình. Thà đừng biết hơn là biết rồi càng thêm đau khổ.

Lập Quân nhắm mắt lại:

- Có thể lời nói của anh làm cho em đau đớn, nhưng sự thật là như thế. Cho nên chia tay giữa chúng ta là điều phải có, đừng khóc hay bận lòng vì nhau. Anh nói thật đó, là anh chỉ lợi dụng em.

- Anh không cần nói nữa!

Thúy Hòa cười chua chát:

- Em biết anh chỉ lợi dụng em, nhưng là do em tự nguyện. Em không có gì phải ân hận cả, bởi vì em biết mãi mãi em vẫn không bằng nó. Ba em yêu nó hơn em, có thứ gì ngon ông cũng dành cho nó. Em ăn hiếp nó, anh Hiếu bênh vực nó mặ́ng em. Đi học, ai cũng khen nó thông minh và xinh đẹp. Cho đến lúc khôn lớn, em gặp anh, yêu anh thì anh lại chỉ yêu một mình nó...

Đang nói, Thúy Hòa im bặt vì dường như lời nói của cô chẳng mang lại tác dụng nào, Lập Quân ngủ ngon lành sau phút được thỏa mãn. Anh có thể ngủ lúc cô đang trút cạn lòng mình. Bình thản ngủ trong lúc cô đau khổ.

Thúy Hòa đứng bật dậy, cô đi nhanh vào toa-let, đóng chặt cửa lại rồi ngồi trên nền gạch ẩm ướt mà khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc...

Lập Quân giật mình thức giấc, cảm giác êm ấm làm cho anh nhìn quanh. Chỗ nằm cạnh anh trống không. Thúy Hòa đi rồi?

Quân nhìn đồng hồ rồi nhìn đồng quần áo và cái xắc tay của Thúy Hòa. Có lẽ cô ở trong phòng tắm, vì cửa mở hé, đèn sáng.

Lập Quân ngồi dậy gọi khẽ:

- Thúy Hòa!

Không có tiếng đáp lại. Lập Quân đi lại đẩy cửa toa-let nhìn vào. Anh há hốc mồm kinh hoàng. Máu! Máu đầy bồn tắm, phòng tắm.

Lập Quân lao vào, anh ta nắm cượ̀m tay Thúy Hòa và điên tiết xáng cho cô một bọ̣p tay:

- Cô muốn cắt mạch máu tay tự tử, gây khó khăn cho tôi không về Pháp được hả? Đừng có điên quá! Cô phải hiểu tôi không yêu cô và chưa bao giờ yêu cô cả.

Thúy Hòa mở mắt ra, cô nhìn Lập Quân bằng đôi mắt căm hận. Ôi! Cô điên mất rồi. Cô tự tử vì anh ta, mà anh ta chẳng chút động lòng, anh ta còn tàn nhẫn nói là không yêu cô. Thúy Hòa cố đẩy tay Lập Quân đang chặn cổ tay cô cho máu ngừng chảy:

- Anh buông tôi ra! Hãy mặc tôi tự xử cho sự đại khờ của tôi.

- Cô tự xử cô, nhưng đừng có hại tôi.

Lập Quân bấm chuông gọi phục vụ khách sạn, anh ta muốn nhanh chân thoát khỏi nơi này, tránh xa sự phiền toái.

Thúy Hòa khóc như mưa. Cô đặt tình yêu vào tay gã sở khanh mất rồi. Tiếc là cô đang mang của anh ta một giọt máu. Thôi thì anh ta quá tàn nhẫn cũng được, để cho cô quên. Bây giờ thì lòng căm thù nhiều hơn là tình yêu.

Vừa bước ra ngoài, Hiếu đứng sựng lại vì nhìn thấy Cát Tường. Cô cười với anh và cúi đầu chào bà Hiền:

- Thưa mẹ, chị Hòa sao rồi mẹ?
- Tỉnh rồi!

Hiếu đáp thay cho mẹ, trong lúc bà Hiền thở dài bực dọc:

- Đúng là con đại khờ quá mức, vì người ta mà đi tìm cái chết. Mà nào người ta thèm đếm xỉa tới mình đâu.

Cát Tường cúi đầu. Cô không biết nói như thế nào về chuyện này. Thúy Hòa tự tử, cái thai mới năm tuần lễ cũng vì thế mà không giữ được. Thúy Hòa cứ đòi chết, cô không muốn sống nữa. Ông Hiền giận dữ bỏ mặc. Cái hố ngăn cách giữa Cát Tường và gia đình người cô yêu càng thêm sâu.

Thấy Cát Tường cúi đầu, bà Hiền cau có:

- Đúng là người xưa nói không sai: “Cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân trả oán”. Nhà của mẹ nuôi cháu từ nhỏ cho đến lớn, ba cháu trở về chẳng những không mang ơn mà bây giờ con trai của vợ ông ta lại hại con Hòa nhà mẹ. Ông trời ơi! Sao ông không ngó xuống mà coi, cái kẻ sống bất nhân vẫn giàu có.

Hiếu nhăn nhó ngăn lời mẹ:

- Con xin mẹ! Trước khi trách người ta cũng phải nên tự trách mình, là tại em con quá dễ dãi. Làm con gái phải biết giữ mình. Bây giờ người ta bỏ, hãy xem như đó là một bài học rút kinh nghiệm.

Bà Hiền quát mắt:

- Bây giờ con bênh vực người ngoài mắng lại em gái mình, phải không?
- Mẹ! Con chỉ nói sự thật thôi.

- Không có sự thật nào hết! Mẹ cho con biết, là mẹ không đồng ý cho con với Cát Tường gặp nhau nữa. Chết thì thôi, mẹ không cho con quan hệ với loại người vô đạo đức đó.

Quay sang Cát Tường, bà giận dữ:

- Còn mày nữa, tao đã ghét mày rồi, đừng có chường mặt cho tao thấy. Con Thúy Hòa, nó cũng không cần mày đi thăm nó đâu. Đi đi cho khuất mắt tao!

Bà nắm tay Cát Tường đẩy mạnh ra ngoài. Hiếu vội ôm bà lại:

- Con năn nỉ mẹ, Cát Tường vô tội, mẹ đừng cư xử với Cát Tường như thế.

- Mẹ cư xử như thế đó! Con đừng có hòng, mẹ không bao giờ cho con cưới nó đâu. Cút xéo đi!

Cánh cửa đóng sầm lại trước mặt Cát Tường. Cô đau lòng nhìn Hiếu, anh ôm qua vai cô:

- Mẹ đang giận Lập Quân, cho nên em đừng buồn vì mẹ đã đối xử không tốt với em. Sau này, anh và ba sẽ khuyên mẹ.

Cát Tường nép vào vòng tay Hiếu. Cô biết rằng mình có anh, nhưng những trở ngại ngăn cách hai người cũng chẳng phải nhỏ.

Hiếu dìu Cát Tường đi ra bằng ghế bệnh viện. Anh âu yếm vén mái tóc dài của cô:

- Anh sẽ không để mất em lần nữa đâu. Chúng mình xa nhau những mấy năm dài, anh ân hận lần đó đã bỏ đi, để em bị ba ép bỏ đứa con. Ba anh vì chuyện này giận ba em rồi giận cả em, song ông cũng hiểu lúc đó cả anh và em còn quá trẻ để làm cha làm mẹ.

Hiếu hôn nhẹ lên tóc Cát Tường:

- Hơn nữa, nếu em sinh con cho anh thì làng phim ảnh làm gì có cô Cát Tường tài hoa xinh đẹp phải không? Nhưng sau này, khi chúng mình lấy nhau, anh bắt em phải sinh cho anh... đủ một đội bóng đá luôn.

Cát Tường đỏ mặt cung tay đánh nhẹ vào mũi Hiếu:

- Làm như người ta là gà vậy, nuôi nôi với chịu nôi một đội bóng à? Cậu mợ chỉ có anh, em và chị Hòa thôi còn chịu đời không thấu, nữa là một đội bóng.

- Như vậy mới chứng tỏ anh yêu em nhiều biết chừng nào chứ.

- Nhưng mà mợ vừa nói mợ cấm anh yêu em.

- Anh hơn hai mươi lăm tuổi gần ba mươi rồi, tự anh quyết định cuộc đời của anh. Chẳng phải chúng mình đã là của nhau rồi sao? Không ai ngăn cách chúng ta được cả, ngoại trừ cái chết, anh mới hết yêu em.

- Đừng nói câu này, nghe ghê quá anh ạ.

Cát Tường phụng phịu bịt miệng Hiếu. Anh giữ tay cô lại trên môi mình và hôn cô, ánh mắt nóng bỏng một tình yêu.

Cả hai không thấy Ngọc Bích vừa đi tới, cô vội nép sau chậu nguyệt quế. Ngọc Bích đau đớn nhìn họ. Chính cô đã đi tìm Cát Tường để giữ chân Hiếu lại, nhưng bây giờ nhìn họ với nhau, trái tim cô đau đớn không chịu nổi.

Quay đầu, Ngọc Bích chạy báng bổ ra ngoài, nước mắt của cô rơi nhạt nhòa...

- **C**on đến đây cho mẹ bảo!

Hiếu ngồi xuống ghé, anh quay nhìn Thúy Hòa:

- Em đã khỏe chưa Hòa?

- Em khỏe rồi. Anh Hai! Có phải Lập Quân đã về Pháp rồi không?

Hiếu cau mày:

- Tốt nhất là em không nên nhắc đến cái thằng đốn mạt đó. Vì nếu yêu em, nó phải lo cho em, chứ không phải là mang em bỏ vào bệnh viện, báo tin cho Cát Tường hay rồi sau đó trốn chạy như con chuột. Em lớn rồi, phải biết suy nghĩ chớ. Giả sử như em chết đi, người đau buồn là ba mẹ và anh nè. Còn hấn, có thể bị sốc nhưng rồi hấn sẽ quên em ngay.

Thúy Hòa lấy gói đậy mặt. Cô biết đó là sự thật, nhưng sự quay lưng của Lập Quân, cô không thể không đau đớn. Nếu như anh lo cho cô một chút, quan tâm cô dẫu một chút thôi, cô vẫn thấy mình được an ủi. Kết thúc rồi, sao cô không đành lòng chút nào. Có lẽ Lập Quân đã đi rồi cũng nên, anh không thềm nhớ có một người con gái vì quá yêu anh mà đi tìm cái chết. Nước mắt Thúy Hòa trào ra lặng lẽ sau cái gói.

Bà Hiền nhìn Hiếu:

- Con và Cát Tường lại với nhau, phải không? Mẹ nói rồi, mẹ không chấp nhận nó đâu.

- Tại sao như vậy hả mẹ? Cát Tường có lỗi gì đâu? Cát Tường từng là của con, chuyện chúng con nói lại là lẽ phải thôi.

Bà Hiền lạnh lùng:

- Nếu con chọn nó thì đừng có gọi mẹ là mẹ. Gia đình họ hại em con như thế này, mẹ không đi tìm cái thằng súc sinh đó bằm nó ra trăm mảnh là may rồi.

- Nếu như ngày trước bác Bằng cũng bằm con ra làm trăm mảnh thì sao hả mẹ? Chuyện của Lập Quân và Thúy Hòa là do em con yêu người ta.

Thúy Hòa giận dữ ném cái gói ra:

- Sao anh luôn bảo là lỗi của em vậy? Em và Cát Tường không đội trời chung đâu anh Hai.

Bực mình, Hiếu đưa hai tay lên đầu:

- Bộ Cát Tường là người đẩy em vào Lập Quân sao? Là do em tự chọn, đừng có vô lý quá như vậy!

- Phải, em vô lý đó! Nó hơn gì em mà anh Quân yêu nó, không yêu em?

Hiếu lắc đầu. Anh không thể tranh luận với người ngang bướng như em gái mình, song Hiếu quyết bảo vệ tình yêu của mình. Hiếu nhìn mẹ:

- Con xin lỗi mẹ, nếu như con cãi lời mẹ. Nhưng thật sự là con yêu Cát Tường, không ai và điều gì khiến cho con hết yêu Cát Tường cả.

Hiếu mở cửa đi ra ngoài, mặc cho bà Hiền tức giận gọi lại. Bà giận đưa con trai cứng đầu của mình thì ít, mà tức Cát Tường thì nhiều, trong đó có cả lòng ganh ghét. Lập Quân yêu Cát Tường chứ không yêu con gái của bà, hẳn “quất ngựa truy phong”, mặc cho con gái bà đau khổ. Bà nhất định không bao giờ tán thành mỗi lương duyên của con mình và Cát Tường.

Ngồi bên nhau khá lâu, Cát Tường trầm tư, còn Hiếu cứ hút thuốc. Anh đốt thêm điếu thuốc nữa, hít một hơi dài rồi hả ra cho khói lan tỏa. Điếu thuốc mới nguyên kẹp giữa hai ngón tay thô ráp của người quen lao động vất vả. Lúc vào rừng theo bọn đãi vàng, những đêm khí hậu quá ẩm ướt và rét, anh đã tập hút thuốc rồi thành nghiện luôn, không bỏ thuốc lá được.

Anh nhìn qua làn khói trắng, một Cát Tường xinh xắn. Anh thích Cát Tường của anh là con bé Chuột Lắt chứ không phải một Cát Tường nữ diễn viên điện ảnh.

Không gian im lặng, điếu thuốc muốn hết, Cát Tường rút điếu thuốc ném ra xa:

- Anh chỉ biết hút thuốc thôi sao? Nói cái gì với em đi chứ!

- Em muốn anh nói gì? Anh chỉ có thể chia sẻ với em sự khó khăn trong việc lo cho hãng phim, còn giúp em, anh không biết phải giúp gì nữa.

Cát Tường hờn dỗi:

- Cũng đâu vì thế mà ngồi bên em, anh hút thuốc hoài. Vậy chúng ta đi về nghen.

Hiếu ôm Cát Tường lại:

- Ba em một muốn em yêu anh và mẹ anh cũng vậy, nhưng chúng mình đã yêu nhau và là của nhau, hãy cùng vượt qua sóng gió em nhé.

Cát Tường cảm động dụi mặt vào ngực người yêu:

- Chúng mình yêu nhau mãi phải không anh?

- Ừ. Yêu nhau mãi mãi, tình yêu bất tử như loài hoa bất tử vậy.

Hiếu cúi xuống trên môi Cát Tường. Hơi thở nóng của cô phả vào mặt anh quyẹn rũ, anh cúi hôn cô trong rung cảm đê mê, tình yêu ngọt ngào.

- Anh sẽ nói với ba, chắc chắn ba sẽ đồng ý cho chúng mình cưới nhau...

- Nhưng mẹ anh đâu có đồng ý...

Cát Tường thở dài. Có cả cha cô nữa, dưới áp lực của dì Nguyệt, buộc cô rời bỏ Hiếu. Không, cô muốn cho ba và dì Nguyệt biết cô là của Hiếu và sẽ trọn đời là của anh.

- Hiếu ạ! Có lẽ chúng mình cần có thời gian để thuyết phục mẹ anh và ba em nữa.

- Ngày nào anh chưa cưới được em, anh không yên tâm chút nào.

Cát Tường mỉm cười:

- Đám cưới chỉ là một hình thức, em đã là của anh rồi, “Hiếu Tò” ạ.

Tiếng “Hiếu Tò” làm Hiếu bật cười. Anh siết nhẹ cô hơn nữa vào mình:

- Chuột Lắt! Anh yêu em.

Môi tìm môi, nụ hôn như vẫn chưa thỏa mãn hết khao khát của tình yêu. Mắt anh như có ngàn tia lửa dịu dàng đốt cháy Cát Tường, lửa tình yêu thật dễ chịu, thật mê đắm và thật rung động.

Đêm vào khuya, đến lúc phải chia tay nhau, bàn tay đan bàn tay sao không nỡ chia tay. Nhưng rồi cuối cùng cũng phải rời nhau, Hiếu hôn Cát Tường lần chót lưu luyến:

- Em vào nhà ngủ đi!

- Anh về đi, ngủ ngon nghen anh!

- Bao giờ chúng mình mới không chia tay ai về nhà nấy, Cát Tường nhỉ? Và bây giờ sáng ngủ dậy, anh thấy em nằm cạnh anh?

Cát Tường khe khẽ trêu anh:

- Không lâu đâu anh. Hãy đợi đi!

Cô buông tay anh ra, mỉm cười quay đi, Hiếu nhìn theo:

- Mai, anh đón em.

- Dạ.

Cát Tường mở ví toan lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, cánh cửa vụt mở ra. Cát Tường giật mình nhìn lên, cô vui mừng vì trông thấy Lập Quân:

- Anh sang hỏi nào vậy? Sao không gọi điện thoại cho em?

- Em vui vì mới chia tay với Hiếu hay là vui vì thấy anh vậy?
- Hai thứ cho em vui mừng cả. Anh đừng đi nữa ghen anh. Anh và đi đi rồi, ba buồn thiu, thở dài than vắn. Còn em, có biết gì đâu mà điều hành, mọi thứ cứ như tê liệt hết.
- Em nhận ra anh quan trọng sao?
- Em vẫn luôn xem anh như một người anh để em nương tựa vào.
- Bây giờ em đâu có cần anh cho em nương tựa, người em cần là Hiếu kia.

Cát Tường buồn rầu:

- Anh cay đắng với em chi vậy? Việc em yêu anh Hiếu đã khiến anh thay đổi thành con người ác độc sao? Thúy Hòa vẫn mong anh quan tâm đến chị ấy.

Lập Quân lạnh lùng:

- Em đừng nhắc đến cô ta! Anh không bao giờ yêu cô ta cả. Giữa anh và cô ta là một sự trao đổi sòng phẳng, giống như anh “ăn bánh trả tiền” vậy.
- Cách nói của anh xem ra tàn nhẫn quá, anh Quân.
- Tàn nhẫn bằng em không? Hay độc ác bằng Hiếu không? Anh ta chiếm đoạt em lúc em và anh yêu nhau, anh cứ ngỡ thời gian giúp em quên, nhưng rồi anh ta trở về. Anh giống như người trồng cây, nhưng khi muốn hái trái lại bị người khác tước đoạt. Anh biết em sẽ không bao giờ đến với anh nữa, vì mối quan hệ của anh và Thúy Hòa. Anh cũng chẳng mơ mộng gì chuyện em có cần anh nữa hay không. Nhưng suy cho cùng, anh không bỏ được hăng phim, nên anh trở về, vậy thôi.

Cát Tường đặt tay lên vai Lập Quân:

- Anh trở về vì bất kỳ lý do nào thì em và ba cũng mừng rồi.
- Cảm ơn.

Lập Quân bỏ đi lên lầu, Cát Tường nhìn theo. Dù sao sự trở về của Lập Quân vẫn cho cô sự an tâm, hơn là anh ra đi để cho mọi thứ rối bung lên.

- **E**m nghĩ như thế nào, trả lời anh đi chứ Ngọc Bích.

Ngọc Bích cúi đầu suy nghĩ. Nói chung là kịch bản phim khá, cô cũng muốn thử sức, biết đâu rồi cô cũng sẽ đạt danh vọng như Cát Tường đang có.

Đánh được tâm lý của Ngọc Bích, Lập Quân vờ tha thiết:

- Anh thấy em có khả năng, nên muốn giúp đỡ và đào tạo em thay thế Cát Tường. Nay mai, cô ấy lấy Hiếu, tất nhiên dù muốn hay không cũng mất một lượng “fan” ái mộ. Anh từng đưa Cát Tường lên đỉnh cao, cho nên bây giờ anh cũng muốn đưa em lên đỉnh cao. Không phải ai muốn cũng được đâu, chẳng qua là anh thấy em diễn xuất tốt.

Ngọc Bích xiêu lòng ngay. Cô nhìn Lập Quân với vẻ biết ơn. Tuy anh là người bay bướm và mang tiếng sở khanh, những anh là người có tài. Thật ra, tại có quá nhiều cô gái bao quanh quá, trái tim anh ta hẳn phải có sự lựa chọn.

Cô gật đầu:

- Anh cho em về nhà đọc kịch bản ít hôm nữa nhé.

Lập Quân vui vẻ:

- Được, em cứ đọc và nghiên cứu đi, anh chờ được mà.

Vẫn phục vụ gọi mang thêm nước uống ra, Lập Quân ngả người ra sau, mỉm cười:

- Anh tin chắc em sẽ vượt qua, anh và anh Quý Hải không lãng-xê thì thôi, đã lãng-xê rồi thì nhất định phải thành công.

- Ai cũng bảo anh là bay bướm, sở khanh. Thật ra, anh chỉ yêu có một mình Cát Tường, cũng mấy năm chứ ít sao. Anh thật lòng đưa cô ấy lên đỉnh cao danh vọng. Bây giờ có tình yêu rồi, cô ấy không tha thiết chuyện đóng phim nữa. Đời cũng có cái bạc như vậy, học trò phụ ông thầy là điều không phải không xảy ra.

Không hiểu sao nhìn gương mặt buồn buồn của Lập Quân, Ngọc Bích thấy tủi lòng. Cô đặt tay mình lên tay Quân:

- Anh Quân đừng buồn! Ở đời, đâu phải ai cũng vậy.

- Ồ. Nhưng là ông thầy thì cứ đào tạo người phải không em? Tin đi, anh tin tưởng em sẽ hơn Cát Tường. Anh có cặp mắt nhìn người không sai đâu.

Nước uống được mang ra, Lập Quân rót vào ly cho Ngọc Bích:

- Em về nhà đọc kịch bản, rồi liên lạc với anh trong một tuần lễ thôi nhé!

- Dạ.

Từ giã Lập Quân ra về, Ngọc Bích hớn hờ. Đâu phải muốn tìm một người nâng đỡ mình là dễ đâu. Một bóng người chặn trước mặt Ngọc Bích làm cô giật mình, rồi cười vui vẻ:

- Thúy Hòa! Khỏe rồi sao?

Thúy Hòa mai mỉa:

- Đạo này chị được anh Quân chiếu cố đỡ quá nhỉ?

Ngọc Bích cười:

- Anh Quân mời đóng phim. Lúc này phim Việt Nam có khán giả rồi. Thúy Hòa đi đâu vậy?

Đôi mắt Thúy Hòa soi mới nhìn lên người Ngọc Bích:

- Có thật là Ngọc Bích đóng phim hay là Ngọc Bích thích anh Quân?

Ngọc Bích đỏ mặt:

- Đóng phim thật mà, kịch bản đây nè. Thôi, Ngọc Bích đi đây.

Thúy Hòa nhìn theo tóe lửa. Cô đi vào chỗ Lập Quân và kéo ghế ngồi. Lập Quân cau mày:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh thật tàn nhẫn, mang em vào bệnh viện rồi không thấy anh lui tới nữa.

Lập Quân lạnh nhạt:

- Anh không muốn dây dưa với người quá phiền phức như em. Hơn nữa, anh nói rõ rồi, anh không yêu em. Nếu anh tiếp tục nữa chỉ là lợi dụng em.

- Anh bắt đầu tán tỉnh Ngọc Bích rồi, phải không?

- Cô ấy chưa chồng, còn anh chưa vợ, anh có quyền. Cũng có thể là anh sẽ yêu cô ấy và cưới cô ấy làm vợ.

Thúy Hòa lịm người nhìn Lập Quân. Anh ta thật tàn nhẫn, phải làm cho cô đau đớn mới thôi.

Lập Quân đứng lên:

- Anh có việc phải đi, chào em. Sau này đừng xuất hiện trước mặt anh. Anh không thích nhìn thấy em. Thấy em là anh trai của em, anh ta cướp tình của anh, cho nên đừng đại dốt yêu anh, vì anh sẽ làm cho em đau khổ đó.

Lập Quân bỏ đi. Thúy Hòa ngồi chết lặng. Quả thật, một chút tình nghĩa cũng không. Thúy Hòa mím chặt đôi môi mình lại. Cô không thể dũ dằn vì như thế Lập Quân sẽ chán cô hơn nữa. Làm sao để anh quay về với cô? Làm sao? Những câu hỏi “Làm sao” quay quắt cả tâm hồn Thúy Hòa.

Hiếu ngồi xuống trước mặt ông Hiền, ông vui vẻ nhìn con trai:

- Con muốn nói chuyện với ba, chuyện con và Cát Tường, phải không?

- Dạ. Con muốn cưới Cát Tường, ba ạ.

- Mẹ con nhất định phản đối chứ gì.

- Dạ. Xin ba giúp con.

- Dĩ nhiên là ba sẽ giúp con. Ba sẽ thuyết phục mẹ con, nhưng còn bên ông Bằng nữa kia.

Hiếu thở dài:

- Con và Cát Tường quyết định đi đăng ký kết hôn rồi, làm một tiệc cưới đơn giản thôi. Yêu một người sao có quá nhiều ngăn trở khó khăn vậy hả ba? Cát Tường nói với con là cậu Bằng đồng ý cho kết hôn, song phải là sang năm, sau khi bộ phim “Biển tình” kết thúc.

- Đó cũng là một cách cậu Bằng muốn kéo dài thời gian khi không bằng lòng con. Nhưng ba tin con và Cát Tường đợi được. Bền trí và kiên nhẫn, con sẽ thành công.

Hiếu cảm động:

- Cám ơn ba đã ủng hộ con và cho con lời khuyên vàng ngọc.

- Hôm nay, con không đi làm sao?

- Dạ, con làm ca tối.

Hiếu xem đồng hồ, anh đứng lên:

- Con có hẹn với Cát Tường rồi đi làm luôn. Ba nói mẹ khỏi chờ cơm con.

- Ba biết rồi, con cũng nên để mắt tới em gái con một chút. Đạo này nó đi suốt, ít khi ở nhà.

- Dạ.

Hiếu đi thay quần áo. Anh đến chỗ hẹn đã thấy Cát Tường ngồi đợi. Hiếu sà xuống bên cạnh cô, âu yếm:

- Em đợi anh có lâu không?

- Không! Em cũng vừa đến. Anh uống nước ngọt ngen!

- Thôi, để anh gọi trà Lipton. Một lát, bảy giờ anh vào ca, anh vừa nói chuyện tui mình với ba.

Cát Tường lo lắng:

- Sao hả anh?

- Ba nói tùy mình. Ba sẽ giải thích cho mẹ hiểu.

- Bộ phim mới sẽ quay thời gian ít nhất là mười tháng đó anh. Em định không nhận vì như vậy bắt anh đợi. Hơn nữa, phim quay ở miền quê miền Trung, em và anh sẽ ít được gặp nhau.

Hiếu cười, cầm tay người yêu đưa lên môi hôn:

- Đâu có sao! Xa nhau để ngày sau mãi có nhau, anh phải chịu hy sinh chớ.

Cát Tường phụng phịu:

- Nhưng mà em sẽ nhớ anh.
- Thỉnh thoảng, anh sẽ đi thăm em, chịu chưa?

Cát Tường cười tươi:

- Chịu.

Hiếu vẫy tay gọi mang nước ra:

- Anh cũng cần có thời gian kèm cặp Thúy Hòa, lúc này nó quậy quá.
- Thật ra, Thúy Hòa không làm vợ anh Quân cũng tốt. Anh thấy hai người đó đâu có hợp tánh nhau. May là em không ưng anh ấy. Anh ấy lúc này cặp bồ lung tung luôn. Em sợ mấy ông chồng bay bướm. Em đi xa, anh ở Sài Gòn bay bướm, em biết được là anh biết tay em.

Hiếu phì cười:

- Anh đâu có điên. Có một mình em, anh đã khổ lên khổ xuống rồi.
- Vậy anh nói yêu em là khổ?
- Khổ vì bị ngăn cách đó, cô nàng Chuột Lát ạ.

Cát Tường lườm Hiếu. Anh nhìn quanh không thấy ai, liền hôn vôi lên chót mũi cô.

Cát Tường cười khúc khích:

- Lát nữa, anh đi làm, em cũng về nhà nghiên cứu kịch bản. À! Ngọc Bích cũng được anh Quân mời một vai diễn đó anh, nhưng phim quay ở Sài Gòn.

Câu chuyện của hai người yêu nhau nói dường như không bao giờ dứt. Phải dùng dần một lúc, Hiếu mới đi được:

- Về nhà cẩn thận nhe em! Tối giờ làm rồi nên anh không đưa em về được. Mai, anh đi tìm em.
- Được rồi, anh về đi mà.

Cát Tường đẩy vai Hiếu. Anh là như vậy đó, nói đi cũng phải năm mười phút sau mới cất bước đi được. Từ lúc mới mười tuổi, cô biết tính anh là như vậy. Thế mà sau những chuyện không đáng lại xảy ra, cô mới nhận ra rõ mình yêu anh tha thiết, ước muốn chung đôi trở nên mãnh liệt vô cùng. Hiếu chạy đi còn quay lại cười:

- Về nhà đi, Chuột Lát ơi!

Cát Tường bật cười nhìn theo. Cô sắp đi theo làm đoàn phim, sắp xa anh, chắc nhớ anh đến chết mất đi theo.

- Cát Tường!

Cát Tường quay lại, nhận ra Thúy Hòa, cô vui mừng:

- Chị Hòa, chị khỏe không?

Thúy Hòa lườm Cát Tường, mùi rượu bốc ra từ cô nồng nặc:

- Mà mong tao chết lắm hay sao mà thấy mặt tao là hỏi khỏe không?

- Đâu có! Chị không thích, mai một em sẽ không hỏi. Em với chị vào quán uống nước nghen!

- Khỏi! Mà mời lời tao thôi. Mà mới uống nước với anh Hiếu, hai người vừa từ giã nhau muối mẫn quá, ai mà không biết.

Cát Tường mỉm cười:

- Chị ghẹo em hoài. Đi chị!

Cát Tường nắm tay Thúy Hòa, song Thúy Hòa vùng tay ra, đôi mắt nhìn Cát Tường đầy thù nghịch:

- Đùng có thân mật với tao, tao không thích. Tao ghét cay ghét đắng con người mày. Anh Quân muốn cưới mày chứ không cưới tao. Trong lúc đó, mày lại chỉ thấy anh “Hiếu Tồ” của tao. Bây giờ thì anh Quân đang theo Ngọc Bích, anh còn nói nếu thích, anh sẽ cưới nó. Tao muốn chết quách đi thôi, nhưng lại sợ không dám.

Cát Tường thương cảm:

- Chị nghĩ đến anh Quân làm gì cho khổ. Anh không đáng cho chị yêu đâu. Có thể bây giờ chị thấy đau khổ vì mất anh ấy, nhưng còn hơn chị làm vợ của một người có tính trăng hoa như anh ấy.

Thúy Hòa lại xô Cát Tường ra:

- Mày đừng có giả nhân giả nghĩa thương tao. Tao đến đây gặp mày là nói cho mày biết đừng có mơ chuyện làm chị dâu của tao. Tao với má tao chống tới cùng. Dang ra, đồ con chuột khó ưa!

Thúy Hòa bỏ đi, Cát Tường đứng lựng khựng nhìn theo. Cô thấy thương Thúy Hòa hơn là ghét. Người con gái hạnh phúc là yêu và được yêu. Còn Thúy Hòa, cô yêu Lập Quân đến độ để anh ta lợi dụng mình và sử dụng cô như miếng chanh, sau khi hết nước thì vứt bỏ đi không thương tiếc.

Bao giờ Thúy Hòa mới chịu thức tỉnh mà quên đi một kẻ đã chà đạp mình.